

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Αφού θεράπευσε ο Χριστός την αιμορροούσα γυναίκα και ανέστησε την κόρη του Ιακώβου -δείχνοντας έτσι ότι εγκαινίασε τον νέο κόσμο του Θεού, όπου δια της Θείας Χάριτος αποκαθίσταται μυστικά και μυστηριακά η αρχική και υγιής σχέση του Θεού με τους ανθρώπους- και ενώ έφευγε από την οικία του αρχισυνάγωγου, τον ακολούθησαν δύο τυφλοί, οι οποίοι φώναζαν: «Ελέησέ μας υιέ του Δαβίδ» (Ματθ. 9,27). Μάλιστα προχώρησαν ξωπίσω Του μέχρι το σπίτι του Ματθαίου και δεν έπαυαν να του φωνάζουν προς βοήθεια. Η μεγάλη πίστη, που φαίνεται πώς διέθεταν οι τυφλοί, είναι και μια δυνατή προσευχή που ως μεγάλη φωνή προς το Θεό συνεχώς τού λέει: «Σπεύσον, ελέησον ημάς». Όταν προσευχόταν ο Μωυσής (Εξ. 14,15), έστω και χαμηλόφωνα, η προσευχή του «τρυπούσε» τον Ουρανό και έφτανε στο θρόνο του παντοκράτορα Κυρίου Σαβαώθ (αρχηγού των Δυνάμεων), όπως το ερμηνεύει και ο ιερός Χρυσόστομος. Η αιμορροούσα γυναίκα δεν μιλούσε, παρά μόνο άγγιξε με πραγματική πίστη την άκρη του ενδύματος του Ιησού και έλεγε εσωτερικά: «Κι αν μόνο αγγίξω το ρούχο Του θα σωθώ». Η αυθεντική της πίστη μίλησε στον Χριστό και εκείνος την θεράπευσε (Ματθ. 9,20-22). Σε τέτοιες περιπτώσεις ο Θεός δεν αργεί να απαντήσει. Εκεί όμως που δεν ενεργεί αμέσως, ή που φαίνεται πως κωφεύει, έχει και πάλι το λόγο Του: Είναι για την ταπείνωση του παθόντος, την αίσθηση εκ μέρους του της παντοδυναμίας του Θεού και της δικής του ανημποριάς, την ζήτηση του ελέους Του, που από μόνη της επιτελεί τη σωτηρία.

Η δυνατή πίστη σώζει και μάλιστα όχι μια αφηρημένη πίστη, αλλά η πίστη στο πρόσωπο του ενός και μοναδικού, διαχρονικού γιατρού ψυχών και σωμάτων, του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό και στη συνέχεια ο Ιησούς ρωτάει τους τυφλούς: «Πιστεύετε ότι έχω τη δύναμη να σας θεραπεύσω;» Αυτό δεν δείχνει υπερηφάνεια και οίηση, αλλά ο Θεάνθρωπος εκφράζει αυτό που είναι: Ο Υιός και Λόγος του Θεού. Και ο ίδιος διδάσκει: «Αυτή είναι η αιώνια ζωή, το να γνωρίζουν εσένα τον μόνο αληθινό Θεό (τον Θεό Πατέρα) και τον Ιησού Χριστό, τον οποίον έστειλες» (Ιω. 17,3). Με την καταφατική και υπαρξιακή τους απάντηση, τη στροφή της θέλησής τους προς Αυτόν (που χωρίς αυτήν ο Θεός δεν θεραπεύει), ο Ιησούς ακούμπησε τα χέρια Του στα μάτια τους και είπε: «Ας γίνει σύμφωνα με την πίστη σας». Οφείλουμε να προσθέσουμε εδώ ότι πίστη σημαίνει εμπιστοσύνη και όχι διανοητική μόνο προσέγγιση του Θεού. Η πραγματική πίστη είναι ταυτόχρονα και κοινωνία με το Θεό. Ο Θεάνθρωπος ζητά από τους ανθρώπους να έχουν προς αυτόν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη απ' ό,τι έχουν καθημερινά οι επιβάτες προς τον οδηγό του λεωφορείου, οι πελάτες προς τον μάγειρα του εστιατορίου, οι ασθενείς προς τον χειρουργό ιατρό, τα μικρά παιδιά προς τη μητέρα τους. Διότι η σχέση αυτή και η γνήσια πίστη, μέσα στο σκοτάδι πολλές φορές της καθημερινής ζωής, ελκύει τη Χάρη του ζωοδότου και παντελεήμονος Θεού, ο οποίος ενεργεί για να μας στηρίξει και προστατεύσει. Πολύ παραστατικά, η εικόνα του Χριστού που κτυπά την εξώπορτα της οικίας και ζητά να του ανοίξει οικειοθελώς ο οικοδεσπότης για να συνδειπνήσει μαζί Του και έτσι να σωθεί (όπως ο Ζακχαίος), εκφράζει τη διδασκαλία της ελεύθερης συν-ενέργειας Θεού-ανθρώπου για να σωθεί ο πιστός.

Αμέσως μετά το θείο άγγιγμα του Ιησού, ανοίχτηκαν τα μάτια των τυφλών. Που

σημαίνει: Όχι με μαγικό τρόπο, όχι με βότανα, όχι με χρήση παγανιστικών ωδών, όχι με ψυχολογική υποβολή, αλλά άμεσα και κεραυνοβόλα, διότι «όπου Θεός βούλεται, νικάται φύσεως τάξις». Όπου η πανσθενουργός Χάρη του Θεού καταφθάνει, εκεί όλες οι θεραπείες πραγματοποιούνται. Φτάνει κανείς να μην διώχνει το Θεό από τη ζωή του (με τον τρόπο ζωής του), αλλά να μετανοεί συνεχώς για όσα 'μικρά' και 'χαμηλά' και 'τιποτένια' πράττει καθημερινώς. Διότι η αμαρτία δεν παύει να είναι τυφλότητα. Εκούσια τύφλωση απέναντι στη αγάπη του Θεού, που προέρχεται από τα πάθη, την άσωτη ζωή, τον υλιστικό τρόπο αντιμετώπισης των διαφόρων καταστάσεων, που ως μαύρες κουρτίνες ή σκούρα νέφη σκεπάζουν τις ζωογόνες ακτίνες του νοητού Ηλίου και μας αφήνουν μακριά από, ή ανυποψίαστους για την παρουσία Του. Εξάλλου, σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου: «Όλα όσα ζητάτε όταν προσεύχεστε, να πιστεύετε ότι θα τα πάρετε, και θα σας γίνουν» (Μάρκ. 11,24). Διότι ο ίδιος ζητάει το έλεος και την αγάπη από τους ανθρώπους και όχι την αυστηρή καθηκοντολογία χωρίς πνεύμα και συναίσθημα (Ματθ. 9,13). Και μάλιστα κατά το Μυστικό Δείπνο είπε στους μαθητές Του: «Ό,τι κι αν ζητήσετε στο όνομά μου θα σας το πραγματοποιήσω» (Ιω. 14,13).

Με αυστηρό τρόπο ο Χριστός, αφού είδαν το φως τους, τους είπε: «Προσέχετε να μην το μάθει κανείς». Οι πρώην όμως τυφλοί διέδωσαν παντού το θαύμα που τους έγινε. Και πώς να κρυφτεί άλλωστε το καλό, όταν μάλιστα τόσο πολύ ευεργετήθηκαν; Ο Ιησούς το είπε αυτό, όπως και σε άλλα σημεία του Ευαγγελίου λέγεται, διότι ήταν πολύ εύκολο στους Ιουδαίους (και συνήθως πρακτική τους σε άλλες περιπτώσεις, πριν τον Ιησού) να τον ανακηρύξουν πολιτικοθησκευτικό Μεσσία και να τον ωθήσουν στο να επαναστατήσει ενάντια στους Ρωμαίους με σκοπό την ανεξαρτησία τους. Αυτές ήταν τότε οι συνήθειες αντιλήψεις τους περί του Μεσσία, αν και οι προφήτες, από τον 8ο αιώνα ήδη π.Χ. κ.ε., είχαν τονίσει την φιλόανθρωπη και ανθρωπιστική Του διάσταση.

Μετά τη θεραπεία των τυφλών, Του πήγαν έναν άλαλο άνθρωπο από δαιμονική αιτία. Το θύμα δεν μπορούσε να μιλήσει, αλλά και πολλοί άνθρωποι, που φαινομενικά είναι καλά, δεν έχουν να πουν έναν καλό λόγο στους άλλους, να παρηγορήσουν συγγενείς σε μια ανάγκη τους, να απευθύνουν μια προσευχή προς το Θεό, να μιλήσουν για το Θεό σε φίλους τους. Μένουν άλαλοι μπροστά στο μεγαλείο του Υψίστου και την ομορφιά της πλάσης Του. Είναι κι αυτό σύμπτωμα παρακμής, αποτέλεσμα κενής ψυχής, που χρειάζεται μετάνοια και θεραπεία. Ο Χριστός αμέσως εξεδίωξε το δαιμόνιο και ο πρώην άλαλος μίλησε και επανήλθε στην κοινωνία με τους συνανθρώπους του, όπως και οι πρώην τυφλοί. Αυτό μας δείχνει ότι ο Θεός μόνο υγιείς κοινωνικά σχέσεις δημιουργεί εξ αρχής και επιθυμεί, και ότι η χριστιανική πίστη δεν είναι πίστη ατομικών απομονωμένων υπάρξεων, αλλά εκκλησιαστική αγαπητική ζωή και συναδέλφωση.

Το πλήθος του λαού έλεγε τότε πως ποτέ ξανά δεν φάνηκαν τέτοια πράγματα στον Ισραήλ. Τα θαύματα του Χριστού ανέτρεπαν πράγματι τους νόμους της φύσεως, ή αποκαθιστούσαν τη φύση στη αληθινή της λειτουργία, όπως δηλαδή θα είναι και στον παράδεισο, όπου το θαύμα δεν θα είναι η εξαίρεση, αλλά φυσικό γεγονός και τρόπος ζωής. Στα τρία χρόνια της επίγειας ζωής Του ο Κύριος, και με τη δύναμη της θεότητάς Του, σήκωσε παραλύτους, σε κωφούς έδωσε την ακοή τους, σε

τυφλούς επανέφερε το φως, μουγγούς έκανε να μιλήσουν και ανέστησε νεκρούς. «Διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας». Έφερε το αληθινό φως και «την καλήν αλλοίωσιν». Κατέδειξε έτσι τη θεία Του φύση και παράλληλα άνοιξε ένα παράθυρο προς τον κόσμο της Βασιλείας του Θεού, για να γνωρίσουμε από τώρα, εν αινίγματι προς το παρόν και εν εσόπτρω, πόσο όμορφο και λαμπρό θα είναι το πρόσωπό Του κατά τη Δευτέρα Του Παρουσία, αφού άλλωστε ο Παράδεισος θα είναι ο ίδιος ο Τριαδικός Θεός στην άφταστη και ατελεύτητη λαμπρότητά Του. Ας μην ξεχνάμε ότι αφού θαύματα γίνονται και με μηχανικό και με φυσικό τρόπο (οι πύραυλοι λ.χ. και τα αεροπλάνα υπερνικούν το νόμο της βαρύτητας, τα φυτά το ίδιο αφού κατευθύνονται προς τα πάνω, με μαγνήτη περιορίζεται η κίνηση του εκκρεμούς, με το χέρι σταματάμε μια πέτρα που πέφτει κ.λπ.), πόσο πιο εύκολο είναι για το Θεό και σε πανσυμπαντική έκταση να τα πραγματοποιήσει!

Στον κόσμο υπάρχουν πολλοί φαινομενικά βλέποντες που είναι τυφλοί πνευματικά, και πολλοί τυφλοί σωματικά που πνευματικά βλέπουν το άκτιστο φως Του. Οι τελευταίοι αυτοί σώζονται και όχι οι πρώτοι. Η σωτηρία βρίσκεται στην αναγνώριση του Ιησού ως του αναμενόμενου Χριστού, Υιού και Λόγου του Θεού, και στη ζωή σύμφωνα με τις εντολές Του. Υπάρχουν, υπήρχαν και θα υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι που κλείνουν τα εσωτερικά μάτια και εναντιώνονται στο θέλημα του Θεού. Πρόκειται για τα πολλά ζιζάνια, που ο Θεός επιτρέπει να φύονται στο χωράφι Του μέχρι την Τελική Κρίση του κόσμου, οπότε θα μαζευτούν από τους αγγέλους Του και θα ριφθούν στο καμίνι που καίει (Ματθ. 13,37-43). Προς το παρόν εξυπηρετούν στο σχέδιο του Θεού τις διάφορες δοκιμασίες που υφίστανται οι άνθρωποι, μέσα από τις οποίες φαίνεται η αναιμική ή η ακλόνητη πίστη πολλών. Αυτό φανερώνει την ελευθερία με την οποία προίκισε ο Θεός τα πλάσματά Του, όταν αρκετοί αρνούνται τη χάρη Του, τη δύναμη Του, την ενέργειά Του και αυτό καταφαίνεται και στην απόρριψη από πολλούς του Χριστού ως Θεανθρώπου επί της γης. Στην ευαγγελική περικοπή του Ματθαίου (9,27-35) εκπροσωπούνται από τους Φαρισαίους, που απέδιδαν στον Βεελζεβούλ τη δύναμη του Χριστού. Στην τελευταία αυτή περίπτωση πραγματοποιείται η λεγόμενη βλασφημία του Αγίου Πνεύματος, όταν δηλαδή αποδίδουν κάποιιοι τα θαύματα του Θεού στον σατανά, όταν απορρίπτεται εσκεμμένα η Χάρη του Θεού, ακόμα κι αν βλέπουν ορισμένοι πολλά σημεία της παρουσίας Του, όταν κλείνουν τα μάτια στο φως της ημέρας και επιμένουν ότι είναι νύχτα. Είναι η μόνη περίπτωση αμαρτίας που δεν θα συγχωρηθεί, αφού ο ίδιος ο άνθρωπος «κλωτσάει στα καρφιά», αρνείται θεληματικά και πεισματικά το Θεό, δεν θέλει δηλαδή καμία σχέση μαζί Του, δεν επιθυμεί τη μετάνοια (μετα+νοώ= αλλάζω τρόπο σκέψης και ζωής) και τη σωτηρία.

Ο Χριστός βέβαια συνέχιζε το έργο του παρά τις εναντίον Του κινήσεις και τα ψευτοκηρύγματα τρίτων -και η Εκκλησία Του πάντα θα κλυδωνίζεται από αντίθετες μεθοδεύσεις και αιρέσεις, αλλά θα παραμείνει ανίκητη (Ματθ. 16,18)- διδάσκοντας την αλήθεια του Πατέρα Του, προσκαλώντας στη Βασιλεία Του Θεού που δια της Πεντηκοστής εγκαινιάσθηκε πλέον στη γη και θεραπεύοντας κάθε νόσο και αδυναμία του λαού. Διδασκαλία και θαύματα που και οι άγιοι, ως γνήσιοι φίλοι Του, συνέχισαν και συνεχίζουν στο διάβα των αιώνων, προσανατολίζοντας τους ανθρώπους προς την κατά Χάριν ένωση με το Θεό, δηλαδή την παραδείσια ζωή τής

εν τη ακτίστω λαμπρότητι Παρουσίας Του.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Αποστολικής Διακονίας Εκκλησίας της Ελλάδος, έκδ. 9η, 2009

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ, τ. Α΄, Κων/νου Γρηγοριάδη, έκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Αθ. 2001

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ, Νικολάου Νευράκη, Αθ. 2007